

Een hoofd vol sneeuw

Het denkend dansen van William Forsythe

Hoe kijk je naar dans die zich aan alle wetmatigheden van het kijken probeert te onttrekken? Zolang kijken totdat je als toeschouwer in je eigen hoofd begint te dansen, vindt An-Marie Lambrechts.

The Loss of Small Details, William Forsythe / Dominik Metzros

1.

Er was eens een jongen die Paul heette. Op een winterochtend wordt Paul wakker. Hij gaat naar het raam van zijn slaapkamer en kijkt naar buiten. De ochtend is al aangebroken en het is net beginnen sneeuwen. Paul neemt een houten stoel en zet die bij het raam zodat hij in de stoel kan zitten en de sneeuwvlokken zien dikker worden. Hij brengt de hele dag door met uit het raam te kijken naar de vallende sneeuw, die de lucht begint te vullen en de lucht daarmee dikker en witter maakt. De sneeuw valt gestadig aan en Paul kijkt gestadig toe hoe de sneeuw valt. Tenslotte steekt de sneeuw over.

De sneeuw begint te vallen in zijn hoofd, zijn ziel, zijn geest. De sneeuw begint zachtjes zijn hoofd te vullen, eerst voorzichtig en dan steeds meer en steeds verder. Uiteindelijk is heel Pauls binnenste gevuld met de dichtheid van de witte stof...

Na een verschrikkelijk tempeest dat de hemels uitklaart, begint de sneeuw te vallen in *Loss of Small Detail*. De scène is geheel wit, witte vloer en wanden. Vallende sneeuw: op losse objecten als krukjes (die - eens gestapeld - doen denken aan een ruggegraat) en schelds, een tafel, een verloren sneeuwruimer; sneeuw op de dansers van het Frankfurt Ballett. De bewegingen die zij in deze eind-

